

Ferry Tales

ANOTHER HERO & HET
EENZAME WESTEN
I.S.M. BRUT

Woelige watertjes in Brugge

Tom Permentier

Gezien op 04 september 2026
Brugse Reien, in het kader van het
Reiefestival 2026

Het staat in de sterren geschreven dat de toegangsproef van stadgids in spe Marjorie niet van een leien dakje zal verlopen. Het rondvaartbootje wankelt al wanneer haar testpubliek instapt, maar vooral het tweede bootje met examinerator Gerty aan boord doen de zenuwen geen goed. Zij belooft om zich bescheiden op de achtergrond op te stellen tijdens de uitleg van Marjorie. Niet dus. 'Ferry Tales' is geestige kolder in de Brugse grachten, die enkel in de zalvende ontknoping even kopje onder gaat.

15 SEPTEMBER 2026

Marjorie, gespeeld door Ilse De Koe, heeft zich tot in de puntjes voorbereid voor haar toegangsproef. Sterker nog: ze heeft haar voltallige vriendenkring opgetrommeld om met evocaties extra punten te scoren bij haar toehoorders én haar één-vrouws-jury. Plots staat Guido Gezelle in levenden lijve aan de waterkant zijn beste gedichten voor te dragen. Even verder staat vliegpionier Vincent de Groof met zelfgemaakte vleugels klaar om van een balkon te springen. De grootste aandacht gaat echter naar de uitbeelding van Middeleeuwse taferelen. Sint-Anna passeert daarbij meermaals de revue.

Zo blijkt: zelfs het postkaartje van Vlaanderen heeft minder fraaie hoekjes.

Ondanks haar secure preparatie komt Marjorie geregeld niet uit haar woorden. Gerty, gespeeld door Julie Delrue, moet meer dan eens noodgedwongen tussenkomen. Niet dat ze het anders niet zou doen. De toeschouwer kan de discussie goed volgen met behulp van een hoofdtelefoon. Op aanraden van de gidsen laten we daarbij vaak één oor vrij, als een radiopresentator, al klinkt er ook soms een vooraf opgenomen audioreportage vol weetjes in de oortjes. Kan het publiek van het Reiefestival bij 'Kanaal', een andere festivalvoorstelling, alles

slechts vanop afstand met een verrekijker volgen, bij 'Ferry Tales' wordt het helemaal ondergedompeld in de beleving.

Ongenode gasten aan de oever maken het Marjorie niet gemakkelijk. Bij praktisch elke brug staat de overdreven supporterende moeder van Marjorie te juichen, maar ook voetbalhooligans en boze burens verstoren het toeristenuitstapje. Zodra de stadswacht zich ontfermt over een dakloze man, probeert Gerty de aandacht af te leiden naar een heiligenbeeldje op de andere oever. Kort daarvoor wees ze haar kandidaat-stadsgids nog terecht door erop te wijzen dat een gevel niet echt oud is. "Niet alles in Brugge is echt." Zo blijkt: zelfs het postkaartje van Vlaanderen heeft minder fraaie hoekjes. 'Ferry Tales' is op zijn best wanneer het zo'n scherp randje vertoont.

Meerkoet

De klucht is echter ook zonder die scherpe commentaren al vermakelijk. Tussen de twee hoofdactrices bestaat een sterke chemie. Hun relatie is meer dan alleen die van een falende student en een corrigerende lerares met alle voorspelbare humor van dien. Er is ook plaats voor steun. Opbouwende en afbrekende kritiek wisselen elkaar af. Het enthousiasme van de spelers van BRUT (Brugse Unie voor Theaterkunsten) is meer dan aanstekelijk. Dat van de personages die ze vertolken trouwens ook. Marjorie moet haar kliek geregeld intomen, al kan ze ontsporingen zelden tegenhouden. De meeste grappen werken, zeker omdat de situaties op de heenweg worden opgebouwd en op de terugweg, waarbij de chaos alleen maar toeneemt, een veelal absurde *pay off* krijgen.

Marjorie moet haar kliek geregeld intomen, al kan ze ontsporingen zelden tegenhouden.

De ontknoping volgt in twee stappen. De eerste suggereert de overwinning van het gewone volk op het overtoerisme. Uitgerekend wanneer de voorstelling helemaal meta wordt en de acteurs als buurtbewoners optreden, geraakt 'Ferry Tales' niet verder dan triomfantelijke *feelgood* die zo een uit gemiddelde Amerikaanse sitcom zou kunnen geplukt zijn. Hoe clever de relatie tussen De Koe en Delrue is ontwikkeld, waarbij de laatste geen overduidelijke slechterik speelt, zo eendimensionaal en ongenueanceerd is deze slotscène. Gelukkig volgt een tweede, hartverwarmende finale stap, waarin de gidsen weer centraal staan.

Als geheel is 'Ferry Tales' niet alleen vrolijk maar ook doordacht belevingstheater waar de spelvreugde van afdruipt. Bovendien: tussen de opgesmukte uitbeeldingen door, merkt Marjorie op dat het spijtig is dat er geen meerkoeten rondzwemmen. "Inderdaad," vult Gerty aan, "Hoe meer koet, hoe beter." Met zo'n heerlijk flauwe woordspeling is het niet moeilijk om deze recensent aan boord te krijgen!